

10-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাংপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - আধাকল্প জুৰি মায়াই তোমালোকক বহুত অশান্তি কৰিছিল, এতিয়া তোমালোক পিতাৰ ওচৰত শৰণাপন্ন হৈছা, তোমালোকে পিতাৰ লগত সঁচা মৰম ৰাখি মায়া-জীং, জগত-জীং হ'ব লাগে"

***প্ৰশ্ন :- সংগমযুগত ভগৱানেও কি ধৰণৰ কষ্ট কৰিবলগীয়া হয়?**

***উত্তৰ:-**আত্মা ৰূপী ময়লা লগা কাপোৰবোৰ চাফা কৰোঁতে হোৱা কষ্ট। তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছা নিজৰ পাপৰ হিচাপ পৰিষ্কাৰ কৰিবলৈ। যিমান দেহী-অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানেই বিকৰ্মাজীং হৈ গৈ থাকিবা। যদি বুদ্ধিৰ যোগ পিতাৰ অবিহনে অন্য কাৰোবাৰ লগত লগোৱা, ভস্মাসুৰ হৈ যাবাগৈ, সেয়েহে শ্ৰীমত অনুসৰি চলি গৈ থাকা।

***গীত:- ওম্ নমঃ শিৱায়.....**

ওম্ শান্তি। তোমালোক সন্তানসকলে সহায় লৈছা পিতাৰ অথবা পিতাৰ শৰণত আহিছা। এওঁ কোনো লৌকিক পিতা নহয়, এওঁ হ'ল পাৰলৌকিক পিতা। তোমালোকক মায়াই আধাকল্প অশান্তি কৰিছিল। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে - এয়া হ'ল দুখধাম, অসুৰৰ দুনিয়া। কল্প-কল্প তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ ওচৰত আহি শৰণ লোৱা। তোমালোক শৰণাপন্ন হোৱা। মায়াই মহান দুখী সজাইছিল। তোমালোকৰ যি সন্মান আছিল সেয়া মায়াই বৰবাদ কৰি দিলে। এয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা। যেতিয়া মানুহ দুখত পৰে তেতিয়া গৈ দ্বিতীয় জনৰ ওচৰত শৰণ লয়। ইয়াত তোমালোকো আধাকল্পৰ পৰা মায়াৰ শৰণত আছিল। যাৰ শৰণত এতিয়া তোমালোক আহিছা তেওঁ বহি লৈ আত্মাবোৰক বুজনি দিয়ে। জগতৱাসী লোকসকলে নাজানে যে আমি কেতিয়াৰ পৰা দুখত পৰিছিলো। আমি স্বৰ্গৰ মালিক আছিলো পিছত মায়া কেনেকৈ আহি কাঁইট সজালে, সেয়া এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজিব পাৰিছা। তথাপিও মানুহ হোৱা, জানোৱাৰটো নহয়। সন্তানসকলে কয় তুমি মাত-পিতা আমি সন্তান তোমাৰ..... আমি আপোনাৰ শৰণত আহিছো। আমাক ৰক্ষা কৰা এই মায়া ৰাৱণৰ পৰা। নিশ্চয় এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক মায়াৰ পৰা মুক্ত কৰি স্বৰ্গৰ মালিক বনাই আছে। মায়াই তোমালোকক বহুত অশান্তি কৰিছিল। ভগৱানক ভক্তই স্মৰণ তেতিয়াহে কৰে যেতিয়া অশান্ত হয়। হয় সৃষ্টি নাটকৰ প্লট অনুসৰি। যি স্বৰ্গৰ আছিল, তেওঁলোকৰহে মায়াই শত্ৰু হৈছে। এইটো কোনেও নাজানে যে আধাকল্পৰে পৰাই মায়া শত্ৰু আছিল। এইয়া বহুত গুঢ় কথা হয় বুজিবৰ কাৰণে। আধাকল্পৰ পৰা তোমালোকে বহুত স্মৰণ কৰি আহিছা যে আমি এই বিপদৰ পৰা কেনেকৈ মুক্ত হওঁ। পিতা আহি আমাক নিজৰ কৰি স্বৰ্গৰ আশীষ দিয়ে। তোমালোক সকলো এই সময়ত শৰণাৰ্থী হোৱাহি। আজিকালি শৰণাৰ্থী বহুত হয়, নহয় নে? গৈ আশ্ৰয় অথবা শৰণ লয়। তোমালোকে জানা যে মায়াই ভাৰতক বহুত দুখী কৰি তুলিছিল। ভাৰতত যেতিয়া স্বৰ্গ আছিল তেতিয়া দেৱী-দেৱতা সকল বহুত সুখী আছিল। এই ইউৰোপবাসী লোকসকলেও জানে যে ভাৰত বহুত প্ৰাচীন দেশ হয়। যেতিয়া আমি নাছিলো তেতিয়া কেৱল ভাৰতহে আছিল। প্ৰাচীন ভাৰত বহুত ধনী সুখী আছিল যাক স্বৰ্গ, হেবিন বুলি কয়। পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ কথা হয়। এতিয়াটো সেই ভাৰত কঙাল, কড়ি তুল্য হৈ গ'ল। কোনে সজালে বাৰু? মায়া ৰাৱণে ! আধাকল্পৰ পৰা ভাৰত বাগৰি-বাগৰি এতিয়া কড়ি তুল্য হৈ গ'ল। পিতাই কয় যে আধাকল্পৰপৰা তোমালোকক মায়াই অশান্তি কৰিছিল। এতিয়া তোমালোকে প্ৰভুৰ শৰণ খুজিছা। ভগৱান আহাঁ, আমি আপোনাৰ ওপৰত বলি যাওঁ। ভাৰতখনক পুনৰ হীৰাৰ দৰে পৰমপিতা পৰমাত্মাইহে সজাই। সেয়েহে ভক্ত সকলে ভগৱানক স্মৰণ কৰে - হে ঈশ্বৰ শৰণ লোৱা। কয়ো যে-মোৰ লাজ ৰাখিব। আপুনি দয়ালু হয় আকৌ কৈ দিয়ে সৰ্বব্যাপী, ইয়াকে ধৰ্ম গ্লানি বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে জানিলা যে মায়াই

আধাকল্পৰ পৰা একেবাৰে বগৰাই দিলে। পিতাই কয় কল্প-কল্প এনেকৈ যেতিয়া ভাৰত ধৰ্ম ভ্ৰষ্ট, কৰ্ম ভ্ৰষ্ট হৈ যায় তেতিয়া মই আছোঁ। নিজৰ ধৰ্মকো নাজানে। এইয়া হয় লিখনি। যেতিয়া লোপ হৈ যায় তেতিয়াহে পিতাই আহি পুনৰ স্থাপন কৰিব। এতিয়া সেই ধৰ্ম প্ৰায়ঃলোপ হ'ল। এইয়া নাটক অনুসৰি হয়, তেতিয়াহে পিতা আহি পুনৰ ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা, শংকৰৰ দ্বাৰা নৰকৰ বিনাশ ঘটাই। এতিয়া বিনাশৰ সময় হয়, নহয় নে। বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি হৈ পৰে। তোমালোকৰ প্ৰীত বুদ্ধি হয়। সৰ্বশক্তিমান পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ তোমালোকে শৰণ লৈছা মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'বৰ কাৰণে। তোমালোকে সহজ ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছা। পিতাই কয় যে তোমালোকে মোক পিতাক পাহৰি গৈছা। মায়াই তোমালোকক মোক পিতাৰ পৰা বিমুখ কৰি দিছিল। পিতা বহি লৈ ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিক্ষা দিয়ে। মায়াৰ প্ৰৱেশ হোৱাৰ কাৰণে এনেকুৱা গ্লানিৰ কথা লিখি দিয়ে। তোমালোকে জানা যে ৰাজযোগ পিতাৰ অবিহনে কোনেও শিকাব নোৱাৰে। পিতা হ'ল স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। এইয়া আত্মাইহে কথা কয়। তোমালোকক দেহী-অভিমানী বনাই। আত্মাইহে সংস্কাৰ লৈ যায়। আত্মাইহে সংস্কাৰৰ বশবৰ্তী হয়। তেওঁলোকে ভাবে আত্মা নিৰ্লেপ হয়, বাকী শৰীৰৰ পৰা কিবা নহয় কিবা দোষ লাগে। তাৰ বাবে গংগাত স্নান কৰে। কিন্তু গংগা জলৰ পৰাটো পাপ ধোৱা নাযায় সেয়েহে পিতাই কয় যে দেহৰ সৈতে সকলোকে পাহৰি যোৱা। নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰি মোক পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱক স্মৰণ কৰা। শিৱ হ'ল নিৰাকাৰ। শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে, কিন্তু কোনেও নাজানে। সোমনাথৰ মন্দিৰ ইমান ডাঙৰ হয় কিন্তু তেওঁ কেতিয়া আহিছিল, কেনেকৈ আহিছিল, আহি কি কৰিছিল - একোৱেই নাজানে। নিশ্চয় কাৰোবাৰ শৰীৰত আহিছিল নিশ্চয়। সৰ্বব্যাপীৰ জ্ঞানে সকলো কথা পাহৰাই দিলে। এতিয়া পিতাই কয় শ্ৰীমত অনুসৰি চলা।

শিৱবাবাই এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক জ্ঞান দি আছে। এই শৰীৰ ধাৰলৈ লৈছে। এই ৰথৰ সাৰথি হৈ তোমালোক জ্ঞান দি আছে। বাকী কোনো ঘোঁৰা-গাড়ী আদি কথা নাই। তেওঁক ভাগীৰথ অথবা নন্দীগণ বুলিও কোৱা হয়। কোৱা হয় ভাগীৰথে গংগাক লৈ আহিছিল। কোনোবা মূৰৰ পৰা এনেকৈ ওলাব পাৰে নেকি সেয়েহে পিতাই কয় এই বেদ, শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িলে মোক প্ৰাপ্তি কৰিব নোৱাৰে। মই আহিবলগীয়া হয়েই। তোমালোকক আহি শৰণ দিওঁ। তোমালোক মানুহে এইটো নাজনা যে ৰাৱণ কি বস্তু হয়। এতিয়াটো ৰাৱণৰ ৰাজ্য হয়। ৰাৱণৰ আসুৰী মতত চলোঁতা লোক হয়। এতিয়া তোমালোক শ্ৰীমত অনুসৰি ২১ জন্মৰ কাৰণে শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ হৈ গৈ আছা। আসুৰী মত দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হয়, যাক বিকাৰী দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। বিকাৰী বিশ্ব স্থাপন কৰোঁতা হ'ল ৰাৱণ। নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব স্থাপন কৰোঁতা হ'ল ৰাম, শিৱবাবা। গীতো গুণিলা শিৱায় নমঃ। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ দেৱতাই নমঃ বুলি কয়। এনেকৈ নহয়, ব্ৰহ্মা পৰমাত্মাই নমঃ বুলি ক'ব। নহয়, পৰমাত্মা এজনেই হয়। সকলোৰে পিতা এজনে হয়। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ পৰা আশীষ প্ৰাপ্ত কৰি আছা। এইয়া পাঠশালা হয় - মানুহৰ পৰা দেৱতা হ'বলৈ। ভগৱান পিতাৰ কলেজ হয়। ভগৱানুবাচ হয়, নহয় নে। নামো লিখা আছে ঈশ্বৰীয় বিশ্ব-বিদ্যালয়। মূল লক্ষ্যও লিখা আছে। নৰৰ পৰা শ্ৰী নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা শ্ৰী লক্ষ্মী হ'ব লাগে। তোমালোক পুনৰ নৰৰ পৰা নাৰায়ণলৈ পৰিৱৰ্তিত হৈ গৈ আছা। শ্ৰীমতত চলিলে তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হৈ যাবা সেয়েহে পিতাই কয় - ৰাতি জাগি হলেও পিতাক স্মৰণ কৰা। বাবা আমি আপোনাকে স্মৰণ কৰিম। আপোনাৰ ওচৰলৈয়ে আহিব লাগিব পিছত আপুনি আমাক স্বৰ্গলৈ পঠাই দিব। পিতাই তোমালোক মাতাসকলৰ দ্বাৰায়েই স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাই। তোমালোক যোগত থাকি ভাৰতক পৱিত্ৰ বনাবা। তোমালোকৰ যোগ বলৰ শান্তিৰে পুনৰ ২১ জন্ম ভাৰতত শান্তি হয়। তাত মায়া থাকিব নোৱাৰে। সদায়েই সুখ। দেহ-অভিমানৰ কাৰণেহে মানুহ দুখত পৰে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক দেহী-অভিমানী বনাই আছে। সত্যযুগত যি দৈৱী গুণধাৰীসকল আছিল, তেওঁলোক এতিয়া আসুৰী গুণধাৰীসকল হৈ পৰিল। এতিয়া তোমালোক পুনৰ শিৱালয়, স্বৰ্গৰ মালিক হ'বৰ কাৰণে পিতাৰ পৰা আশীষ লৈ আছা। এইয়া কলেজ হয়। যেতিয়ালৈকে বিনাশ নহয় পিতাই পঢ়ায়ে থাকিব কিয়নো আধাকল্পৰ মূৰৰ ওপৰত বোজা উঠি আছে, সেইয়া আতৰি যোৱা নাই। কষ্টকৰ

হয়। এই সময়ত সকলো পাপ আত্মা হয়। পবিত্ৰ আত্মা এটাও নাই। কোৱা হয় - পতিত-পাৱন আহক, কিন্তু এইটো বুজি নাপায় যে এইয়া পতিত জগত হয়।

এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণলৈ পৰিৱৰ্তন হৈছে। ব্ৰহ্মাৰ সন্তান তোমালোক কিমান কম সংখ্যক আছা! পুনৰ ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা, ক্ষত্ৰিয় হ'বগৈ। এইয়া হ'ল স্বদৰ্শন চক্ৰ। পুনঃ জন্ম লৈ-লৈ আমি ৮৪ জন্ম পুৰা কৰিলো। এই কথাবোৰ শাস্ত্ৰত উল্লেখ নাই। ব্ৰহ্মাৰ হাতত শাস্ত্ৰ দিছে। সূক্ষ্ম লোকৰ ব্ৰহ্মা হ'ব নোৱাৰে। নাম হ'ল প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা, যাক এডম, আদম বুলি কয়, তেওঁৰেই এই গোটেই বংশ বৃক্ষৰ (Genealogical Tree) মূল হয়। সেইয়া তোমালোকে জানা। আমি ৰুদ্ৰ মালাৰ মণি হওঁ। আমি আত্মাবোৰ তাৰপৰাই আহিছো। আমাৰ নিৱাস স্থান সেই পৰমধাম হয়। প্ৰত্যেকটো আত্মাই ৮৪ জন্মৰ অবিলাশী অভিনয় প্ৰাপ্ত কৰিছে। এই সকলোবোৰ কথা পতিত মানুহে বুজিব নোৱাৰে। পতিতৰ পৰা পাৱন পিতাইহে বনাব। তেওঁ সকলোৰে ওপৰত দয়া কৰোঁতা হয়। আৰু কোনোৱেও সমগ্ৰ জগতৰ ওপৰত দয়া কৰোঁতা নায়ক হ'ব নোৱাৰে। এইয়া পিতাইহে বনাই। পিতাৰ দয়া উপজে। যেতিয়া বহুত দুখত পৰে তেতিয়া মই আহোঁ। তোমালোক সন্তানসকলে তন-মন-ধনৰে ভাৰতৰ সেৱা কৰি ভাৰতক স্বৰ্গ ৰূপে গঢ়া। যেনেদৰে গান্ধীয়ে বিদেশীৰ পৰা ৰাজ্য নিজৰ হাতলৈ আনিছিল, কিন্তু সেইয়া হ'ল মৃগতৃষ্ণাৰ সমান। এতিয়া মায়াও বিদেশী হয়, আধাকল্পৰ পৰা ৰাজ্য কৰি আহিছে। পিতা আহি ইয়াৰ পৰা একুৱাই। মায়াই তোমালোকক বহুত দুখ দিছিল, সেয়েহে পিতাই কয় - মই আহিছো স্বাধীন কৰিবলৈ। এতিয়া শ্ৰীমত অনুসৰি চলা। নহ'লে মায়াই একেবাৰে কেঁচাই কেঁচাই খাব। শ্ৰীমত অনুসৰি শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। তোমালোক হ'লা শিৱ শক্তি পাণ্ডৱ সেনা। তোমালোকৰ স্মৃতি চিহ্ন দেলবাড়া মন্দিৰ ঠিয় হৈ আছে। ব্যৱহাৰিক ৰূপত দেলবাড়া মন্দিৰ হ'ল অতি উত্তম। ৰাজযোগৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। এতিয়া তোমালোক পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ শৰণত আহিছা পিতাৰ পৰা বেহদৰ আশীষ ল'বলৈ। ২১ জন্ম দেৱী-দেৱতা সকলৰ ৰাজ্য চলে। তোমালোক আহিছা স্বৰ্গৰ মালিক হ'বলৈ। মায়াই ভস্মাসুৰ বনাই দিছিল। পিতা আহি জ্ঞান অমৃত বৰ্ষণ কৰে। পিতাৰ শৰণো লোৱা, আকৌ মায়াই নিন্দুক বনাই দিয়ে। পিছত অবলা সকলৰ ওপৰত কিমান যে অত্যাচাৰ চলে! এতিয়া কোনো ৰাজ্য নাই। পিতা আহি পবিত্ৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰে। সত্যযুগ আদিত মহাৰাজ - মহাৰাণী আছিল। এতিয়াটো কোনো ৰাজ্য নাই। প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য, ইয়াক কোৱা হয় অৰ্ধম। মায়াই অৰ্ধমৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰে। পিতা পুনৰ আহি ধৰ্মৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰে। এতিয়া কোনো ধৰ্ম নাই। কয় আমি ধৰ্মক নামানো, সেয়েহে শক্তিও নাই। এইয়াও অলপ সময়ৰ স্বৰাজ্য হয়। নিজৰ মাজতেই কাজিয়া-পেচাল লাগি শেষ হৈ যাব। তোমালোকক পিতা আহি অমৰপুৰীৰ মালিক সজাই। পিতা আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতে। সন্তানসকল, তোমালোক দেহী-অভিমানী হ'ব লাগিব।

যিমান পিতাৰ লগত যোগ লগাবা সিমান বিকৰ্মৰ বোজা কমিব আৰু তোমালোক বিকৰ্মাজীৱ হৈ যাব। যিগৰাকী পিতাই স্বৰ্গৰ মালিক বনাই তেওঁক ত্যাগ কৰিলে, বুদ্ধিৰ যোগ অন্য কাৰোবাৰ প্ৰতি লগালে ভস্মাসুৰ হৈ যাব। এতিয়া তোমালোক বহি আছা নিজৰ কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ সমাপ্ত কৰিবলৈ। পাপৰ বোজা বহুত আছে। পিতাই কয় - মই আহি অজামিলৰ দৰে পাপীকো উদ্ধাৰ কৰোঁ। পিতাই জ্ঞান অমৃতৰ দ্বাৰা কিমান শুদ্ধ বনাই! তথাপিও শ্ৰীমতত চলি-চলি আশ্চৰ্য বশতঃ পলাই যায়। ভগৱান আহি কষ্ট কৰে গতিকে যি ময়লা যুক্ত কাপোৰ আছে সেইয়া ফাটি যায়, সেয়েহে অজামিল নাম ৰখা হয়। পিতাৰ হৈ পিছত মিছা মাতিল তেন্তে তেওঁ হ'ল একনম্বৰৰ অজামিল। তেওঁৰ নিচিনা পাপ আত্মা কোনো হ'ব নোৱাৰে, সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকল বহুত ভাল ৰীতিৰে শ্ৰীমত অনুসৰি চলিব লাগে। যদি শ্ৰীমত এৰি দিয়া তেন্তে মায়াই খাই পেলাব, পিছত কল্পৰ-কল্পান্তৰৰ কাৰণে ৰাজ্য-ভাগ্য হেৰুৱাই পেলাব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) তন-মন-ধনৰে ভাৰতক সেৱা কৰি ইয়াক স্বৰ্গ বনাব লাগে। মায়া শত্ৰুৰ পৰা স্বাধীন কৰিব লাগে।
- (2) দেহী-অভিমানী হ'বৰ কাৰণে দেহ সহিত সকলোবোৰ পাহৰি যাব লাগে। যিবোৰ পুৰণি কৰ্মৰ হিচাপ আছে তাক যোগবলেৰে সমাপ্ত কৰিব লাগে। বিকৰ্মাজীৱ হ'ব লাগে।

***বৰদান :-** সৰ্বশক্তিমানৰ সহযোগী হৈ সকলোৰে প্ৰতি শুভ ভাৱনা ৰাখোঁতা চিন্তন বা চিন্তা মুক্ত হোৱা।

কোনো সন্তানে চিন্তন কৰে যে অমুকৰ বেমাৰ ঠিক হৈ যাওঁক, সন্তান বা স্বামী জ্ঞানত চলক, ব্যাৱসায় ঠিক হৈ যাওঁক..... এনে ভাৱনা ভালেই, কিন্তু এই ইচ্ছাবোৰ পূৰ্ণ তেতিয়া হ'ব যেতিয়া নিজে পাতল হৈ পিতাৰ পৰা শক্তি ল'বা। ইয়াৰ বাবে বুদ্ধি ৰূপী পাত্ৰ খালী লাগিব। সকলোৰে কল্যাণ বিচৰা যদি নিজেই শক্তিরূপ ধাৰণ কৰি সৰ্বশক্তিমানৰ সহযোগী হৈ শুভ ভাৱনা ৰাখি আগবাঢ়ি যোৱা। চিন্তন বা চিন্তাৰ পৰা মুক্ত হোৱা, বন্ধনত নফাঁচিবা।

***প্ৰণাম :-** যি প্ৰশ্নৰ পৰা দূৰত থাকে তেৱেঁই সদায় প্ৰসন্নচিত্ত হৈ থাকে।

!!ওম শান্তি!!
